

ÎN SATUL CU
MULTE PORȚI

POEZII
DE
MARIA TÂRZIANA

Maria TÂRZIANA

ÎN SATUL CU
MULTE PORȚI

Editura INTOL-PRESS
Râmnicu Vâlcea, 2018

Culegere text: Elena MATEI
Tehnoredactare: Simona Maria KIS

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

TÂRZIANA, MARIA

În satul cu multe porți / Maria Târziana ;
cuvânt înainte: Maria Poștoacă ; pref.: Petre
Cichirdan. - Râmnicu Vâlcea : Intol Press, 2018
ISBN 978-606-8701-19-6

I. Poștoacă, Maria (pref.)

II. Cichirdan, Petre (pref.)

821.135.1-1

Coperta: Simona Maria KIS

Apărut la Tipografia Prodcum Târgu Jiu, 2018, în 100 de
exemplare-Ediția 1

Copyright © 2011 Editura Intol Press, str. Calea lui
Traian 169, bl.5, sc.E, ap.3, tel(fax) 0250 736615, tel:
0350 401 254, 0746.029.824 Reg.Comerțului J38/ 442/
1993.

E-mail: cichirdan@yahoo.com www.culturaarsmundi.ro

Prefața

„ÎN SATUL CU MULTE PORȚI”

Maria Târziana, poeta aparținând acestei generații care se afirmă după 2015, cu totul surprinzător, vine, iată, la nici trei ani de la primul său volum, „În amurg” – 2015, cu o nouă carte de poezii... Sincere poezii, pline de onestitate și de trăire afectivă în arealul matern, în general, o dragoste nețărmuită pentru familie și prietenii ei; pentru satul din care provenim aproape toți; trăire afectivă pentru apropiați dar și pentru cei de departe plecați din cauze obiective dar mai ales dintr-un noian de nevoi! Este normal, așa ni se pare nouă celor din mișcarea Ecostar 21-care prețuim așa cum se cuvine natura, ecologia spirituală, lumina, trăirea, puritatea, sinceritatea, efortul intelectual oricare ar fi el, creația! Este normal să apreciem astfel de gesturi, fapte, mai ales când autorii lor au curajul la vârsta senectuții să intre în efemeră dar valoroasă competiție, firească, cu cei în plinitudinea forței aflați la prima tinerețe... În primul rând poezia este unealta tinerilor aflați în efervescenta vieții, a dragostei împlinite și amarului celei neîmplinite, dar nu trebuie uitată nici starea poetică care înmugurește în plină sevă a creației către sfârșitul vieții și care mai

întodeauna este un izvor nesecat, prea plin, de înțelepciune și experiență!...cu alte cuvinte de adevăruri care încununează viața...viața ca o podoabă a omului bătrân. Spune un proverb românesc că de bătrâni trebuie să râzi ca să ajungi ca ei... Și nu este ușor, bătrân, să atingi starea poetică! Să trăiești, și să ajungi septagenar la starea poetică. Parcă, în această situație, nu mai ești deloc bătrân...Așa ne spunea o poetă din arealul poetic vâlcean, care a debutat cu primul volum de versuri, cu noi, la șaptezeci de ani... Maria Târziana nu este Adina Dumitrescu, dar îi calcă vânjos pe urme, desigur, la capitolul stare poetică...

„In satul cu multe porți
Azi mai toate-s încuiate
Inimă, spune-mi de poți
La ce poartă se mai bate.”

Petre Cichirdan

Cuvânt înainte

(Preluat și adăugit din volumul de versuri
”În amurg”-2015)

Maria Târziana s-a născut la 2 noiembrie 1940 în comuna Gura Șuții, județul Dâmbovița, fiica lui Gheorghe și Ana Tudose.

De peste cincizeci de ani este adoptată de către vâlceni, stabilită cu familia la Râmnicu Vâlcea, unde locuiește și în prezent.

A cochetat cu poezia, chiar dacă în funcția ei de bază a fost contabilă la o grădiniță cu cămin și creșă din Zona Traian a orașului.

În anul 2015 debutează cu volumul de versuri „În amurg”, Editura Intol Press, Râmnicu Vâlcea.

Sentimentele și stările sufletești le-a trăit și le-a expus cu priceperea ei, iar tu cititorule, alege dacă le dai deoparte cu indiferență sau le îmbrățișezi cu atenția ta.

(...)

Am aflat când am venit pe lume.

Dar n-am aflat când am să plec.

E întrebarea ce o port cu mine

Și gândul peste care o să trec,

Să las în grija Domnului, destinul meu cel hărăzit

Și stelei de pe cer, să-i mulțumesc la nesfârșit!

Maria POȘTOACĂ

STRIGĂTUL UNEI MAME

(Pentru Vasilica Vulcănescu
în memoria fiicei sale Cornelia)

I

Hai, vino iubito, vino la geam
Vino în picătura de ploaie
Eu mâna întind, vreau să te am
Și-n palmă să-mi ții de răcoare.

II

În nopțile lungi, ce greu mă apasă
Te simt cum vii deseori
Eu știu că și ție încă-ți mai pasă
Ce se întâmplă pe aici, pe la noi.

III

Află, că fetița ta, învață și crește frumos
Mă uit ce mult de atunci s-a-nălțat
Doar glasul-i câteodată e prea furios
Când întreabă, de ce mama devreme a
plecat?

IV

Atunci din senin, din ceruri se lasă un nor
Ce cată anume, lângă al nostru geam
Și picătura de ploaie, prelinsă ușor
Străbate fiorul din vechiul meu neam.

V

Hai, vino iubito, vino la geam
Vino în picătura de ploaie
Eu mâna întind, vreau să te am
Și-n palmă să-mi ții de răcoare.

ÎN SATUL CU MULTE PORȚI

În satul cu multe porți
Azi mai toate-s încuiate
Inimă, spune-mi de porți
La ce poartă se mai bate.

La intrarea-n sat, pe dreapta
Sta tușica Lisandrina
După care urcam panta
Ce ducea la maica Lina

Iar în drumul la răscucea
Ce luam stânga tot la vale
Pașii mă duceau atunci
La tușica Dedevala.

Era sora mamei; blândă, tristă
Tot căta la drum o știre
Purtând mai mereu o listă
Și cu poza lui Vasile .

Era soțul ei, de scurt popas
Ce hărăzit i-a fost ca mire
Însă grabnic i-a sunat alt ceas
Ca să plece la oștire.

Și plecat a fost că nu s-a mai întors
Dintr-o cruntă și lungă bătălie *
Un destin ca miile, întors pe dos
Și pierdut în trista pribegie.

Așa că, multe porți sunt încuiate
Cei ce-au fost, nici nu mai sunt
Iar picioru-mi greu străbate
Cu amintiri și un pios gând

Ție, Doamne, îți cer puterea
Să străbat întregul sat
Și să-mi oblojești durerea
Unui om înstrăinat.

*al II-lea razboi mondial 1940-1944

NOSTALGIE

Măi nepoți de verișoară
Dorul de voi mă doboară
Iar anii îmi merg spre vale
Cum să fac spre voi cărare?
Că neamul cu rădăcină
Dă tulpină cu tulpină
Și înflorește rând pe rând
Risipindu-se în vânt
Am plecat de acas' copil
Într-un alt pământ fertil
Iar sămânța împrăștiată
M-a legat de altă vatră
Unde-i tot plai românesc
Neamul meu cel strămoșesc
Dar vă spun că mult aș vrea
Ca să îmi revăd aleea
Cum ducea la a mea poartă
Ce-aș deschide-o încă odată
Să ajung înspre Frunzoi
Chiar prin curtea lui Rădoi
Unchiul meu cu bune, rele
Ce a pătit cu ele
Când nu bea pahar în plus
Multe nu avea de spus
Dar când bea și tot mai bea

Cam pe mulți el supăra
Suflet rău, zău, nu avea
Și la trezire se căia...
Azi, cu amintirea tuturor
Căutând prin sat la porți
Am rămas cu același dor
Și cu vești de la nepoți.

JOCUL

I

Când stelele grăbite
Au inundat tot cerul
Gândurile-mi răvășite
Caută unde-i misterul.

II

Și cum caută pe cer
Fără vreun răspuns
Se aud parcă-n eter
Glasuri ce s-au dus.

III

Ele aduc în mine dorul
De cei dragi, ce au fost odată
Pentru ei, eu fiind odorul
Și iubită a lor fată.

IV

Doamne, ei demult s-au dus
Rându-mi e să le țin locul
La copiii mei le-am spus
Roata vieții învârte jocul.

DIN JURNALUL DESTĂINUIRILOR

(Pt. Mircea Vulcănescu)

Din celula mică, umedă și rece
în care fosta-i aruncat
un gând de sacrificiu-ți trece
ajută-l pe cel alăturat

Și el la fel ca tine e flămând
și iubitor de aceeași țară
dar frigul pătrunsă-i mai adânc
cu febra care îl doboară.

Te-ai dezbrăcat de ultimul veșmânt
frigul nu-ți făcea nici ție bine
dar conștiința ta purta un legământ
să îl ajuți pe cel de lângă tine.

Atâta bunătate împărțezi
că sufletul îți era atât de mare
și pentru asta convins erai
că poți aduce o mică alinare.

Sacrificat ai fost pe roata vieții
la fel ca cel căruia i-ai dat
veșmântul cu a ta îmbrățișare
sperând să-i fie ceva mai cald.

Și astăzi suferința în noi e prelungită
de felul în care ești marginalizat
câtă revoltă și câtă suferință
că numele îți rămâne INDEXAT.

CERBUL

I

Cerbul falnic, jur avea
O stea mare-n frunte
Și-o privire ce spunea
Că-i e dor de munte.

II

Coborăse mai spre șes
După o mândră căprioară
Iar acum avea de ales
Dacă urcă sau coboară.

III

Căprioara nu se știe
De putea să-l însoțească
Ea spre seară la chindie
Mai dorea să poposească.

IV

Nu zărise vânătorul
Cel ascuns de după creste
Dar simți rece fiorul
Ce-o învârtește, amețește...

V

Era rănită căprioara
Piciorul drept îngenuncheat
Iar cerbul cel cu stea în frunte
Fugea cu ochiu-nlăcrimat.

VACCINUL

Am făcut câte un vaccin
Pentru fiecare boală
Dar în inimă suspin
Pentru dragostea de țară
Oricât m-aș vaccina
Nu pot să rămân imună
Prea mult sufăr pentru ea
Glia mea străbună
Ce folos că e frumoasă
Și încă are bogății
Dar nu-și păstrează acasă
Fiicele cu ai săi fii
De asta periodic fac
Un vaccin numit speranță
De asta astăzi nu mai tac
Și mă întreb cum să fac față
Ce-am făcut cu a noastră viață
Încă o doză de speranță?

UNDE E AVÂNTUL?

I

Deschid ochii și te aștept
Ca să-mi netezești o luptă
Ce ți-o cer în mod direct
Când sunt încă în derută.

II

Dacă tu îmi ești lumina
Dar am ochii înceteșoși
Crezi că anii poartă vina
De stau tot înlăcrimați?

III

Am văzut atâtea-n jur
Care merg în strâmbătură
Mai am timp ca să-i conjur
Pentru o nouă lucrătură?

IV

Nu pot ca să mai dau piept
Și să lupt cu vehemență
Când manipularea încet
Ne-a adus indiferență.

V

Și o purtăm în cârca noastră
Ca pe o boală blestemată
Privind doar de la fereastră
Nu se schimbă niciodată.

HAI ANILOR

Hai anilor, mai dați-mi timp
să fac din când în când
câte o escapadă
și dacă s-o lungi cumva
și vin cu argumente
să-mi achitați decontul
de cheltuieli curente.
Ca să mă încadrez în sumă
spuneți-mi cât mai costă
diurna pe o lună?
sau, mai clar aș vrea
pe ani, de s-o putea.
Voi vreți decontul în natură?
ia stați așa,
nu e o încurcătură?
Dar până acuma n-am plătit?
Păi, părul meu
cum de-a albit
și pasul mi-a încetinit?
Dacă vă iau la bani mărunți
sunteți datori, datori vânduți
așa că mai bine, facem o învoială
să fiți cu mine alătura
dar fără TÂRGUIALĂ.

Iar fabrici ori complexe sunt
falimentate
„Morman de fier” rămas-au vorbe
alambicate
Vândute pe nimic aici, vândute
mai departe.

ALO, ȘOFER!

I

Oricât ar fi drumul de lung
Vreau un bilet de dus-întors
Ca până mâine, acasă să ajung
De nu mă aduci, revin pe jos.

II

Aici biletu-i doar de dus
Îmi zise el, șofer zeflemitor
Dacă-i așa, atunci am spus
Oprește, vreau ca să cobor.

III

Dar ușa rămasă întredeschisă
Îmi dă de lucru în mânăire
Șoferul încă n-avea viză
Nici de pornit, nici de oprire.

IV

Umbla mereu tot clandestin
Cum s-ar mai zice, la furat
Lăsând în scris un buletin
Și inventarul cu ce-a luat.

GRABĂ N-AM

(Închinată domnului Neagu Giuvara
care pe 31 aug 2016 a împlinit 100 ani)

I

Zise „Dânsa” să fiu gata
Când se dă ultimul start
Eu întârzii să fac plata
Și mă ascund de după gard.

II

Dacă nu am scos chitanță
Că sunt cu plățile la zi
Mai păstrez câte o restanță
Ca să văd ce o mai fi.

III

Când traseul e mai lung
Și sunt atâtea de făcut
Grabă n-am ca să fac plata
Pentru un drum necunoscut.

VIBRAȚIA TĂCERII

Vibrația tăcerii
e ca un sfredel într-o stâncă
de ce forezi mai mult
tăcerea-i mai adâncă
și nu știi dacă e mai bine
să sfredeli mai departe
sau să te lași purtat
de amintiri deșarte.
Tăcerea însăși îți vorbește
de știi ca s-o asculți
în felul ei te ocrotește
de cârcotașii cei limbuți.
Așa că, tăcere
vibrează în bătăile
inimii mele
acolo e refugiul tău,
Tic-tac, tic-tac...

ÎN VIZITĂ LA RUDE

sau

TABLOU DE FAMILIE

Aflați că verișoara Gabi
mereu e în alertă
n-are timp să stea
cu noi la șuetă.
Cu vocea gravă
Nicu Junior ne spune:
„ În lumea asta
nimeni nu-i mai bun ca mine.”
Masa e întinsă
vin se toarnă în pahare
mare veselie
de la mic până la mare.
Violeta tace și doar
ochii îi vorbesc
cu sclipiri istețe
pe toti ne cântăresc
se opresc la Medy
care în brațe poartă
pe motanul Tom
care i-a dat roată.
Nicu senior
mustăcește abil în barbă

tacticos prăjește pâinea
și e în mare grabă.
Sarea și piperul
aflați că este Ina
parcă nouă-la noi toți
ne-a adus lumina.
Iar cu șarmul lui de soț
Adi o imbrățișează
când ea se alintă
când începe și oftează...
Să nu credeți că-n decorul
cel anapoda descris
nu era și subsemnata
cu cele ce-am zis.

URARE CU REȚETAR

(Unui fost coleg, Ilie Nicolae)

Nu uita,
În destinu-ți omenesc
Doi sfinți mari te ocrotesc
Unul e Ilie, care aduce ploaie
Celălalt e Nicolae
Ei stau să te înconjoare
Ca boala să nu te doboare
Tu să ai pe lângă tine
Multă miere de albine
Biterul să nu-ți lipsescă
Din rețeta românească
Iar soția în mângâieri
Să-ți aducă primăveri
Leacul ca să fie tot
Să te alinte un nepot
Pot să fie doi sau trei
Dar să ai grijă de ei
Să-i vezi mari la casa lor
Ca să poți pleca ușor
Asta e urarea mea
Tu să ai parte de ea:
„La anu' și la mulți ani!”

STELUȚA

Stând aici în fața porții
Văd un fenomen ciudat
Sus din cer, la miezul nopții
O steluță m-a întrebat:
-Spune-mi ce dorință ai vrea
Să-ți aduc la îndeplinire?
M-am uitat spre cer la ea
Și repede i-am dat de știre
-„Tu steluță, vreau copiii
Să îmi fie sănătoși
Să fie pace aici în țară
Să-i cinstim și pe strămoși”
Eu spun una, tu vrei trei
Mă certă a mea steluță
Chiar cu strălucirea ei
-„Pentru mine doar așa
Toate trei sunt un întreg
Altfel, nu pot să aleg...
Sus pe cer steluța mea
A mai strălucit ceva.
După care tot mai sus
Nu știu încotro s-a dus
Eu încă aștept răspuns.

PĂDUREA MEA, FRUNZOIUL MEU

I

Depart, se aude un foșnet în surdină
Pădurea întreagă, iată a înverzit
Iar brazii îmi trimit mirosul de rășină
Pe calea vântului ușor ademenit.

II

E un vânt șăgalnic, venit din adieri
De frunze vesele ce întruna şușotesc
Se așteaptă ploaia, potop de mângâieri
Și vrăbiuțe ce guralive ciripesc.

III

Așa îmbracă haina de sărbători
Pădurea mea, Frunzoi vestit
Și simțitoare îmi dă fiori
De câte ori ne-am regăsit.

BROTĂCELUL

(Pentru nepoții mei: Ioana, Tudor și Matei)

I

A apărut un brotăcel
gălăgios nevoie mare
destul de greu am dat de el
că stă ascuns după o floare.

II

Era sfios și tremura
iar cântecul îi încetase
plecase cu iubita sa
când roua nu se luase.

III

Venise dintr-un șanțuleț
ce avea o apă stătătoare
verde îmbrăcat, cu pas semeț
hotărât pentru o plimbare.

IV

Și uite așa din șanț în șanț
cu iubita după el
a ajuns la mine în gard
între flori și pătrunjel.

VESTE MARE, DE ZI MARE

(Pt. Ema Georgiana, fetița nepoților mei
Alin și Elia, născută pe 23 aprilie 2016)

I

Veste mare, veste mare
Am carnet de străbunică
Mi l-a dat nepoata care
Iată, azi, este mămică.

II

O vecină curioasă
Stă nedumerită-n prag
Cum de sunt așa voioasă
Și carnetu-mi este drag.

III

Măi vecină, am spus mirată
Vremea oricum nu stă-n loc
Asta-mi e averea toată
Și de ea sunt mândră foc.

FLOARE DRAGĂ, FLOARE RARĂ

Dacă îți zic mai des IULICA
Ești adorata lui bunica
Și mă rog seară de seară
Viața fie-ți primăvară
Anotimpul florilor
Fie al împlinirilor
Bunica să te privească
Precum floarea într-o glastră
Floare dragă, floare rară
Venită din primăvară
Floare dragă, floare rară
M-oi grăbi ca mai spre seară
Să te întâmpin sănătoasă
Când mai vii cu dor de casă
Bunica mereu te-așteaptă
Până pleacă în lumea dreaptă
Dar și acolo de-oi putea
Să mă ascund în câte-o stea
Pentru a mi te veghea
Iulica, Iulica mea.

(Pt. ziua ta de naștere
14 aprilie)

BINE AI VENIT

(Pt. Tudor-Andrei)

Un pui de om s-a ivit în zori
Ceața încă nu se ridicase
Lumea grăbită făcea sau desfacea erori
Când el micuțul, abia se instalase.

Iar ochii mijiți din somn se întredeschid
Dorind mai mult lumina s-o capteze
Ce lume, ce orizonturi se deschid
Și dacă are voie și mâine să viseze.

Visul ar fi să crească și să trăiască-n pace
Și mai puțină ură să fie pe pământ
De fapt, părinții lui lângă pătuț îi toarce
Fuiorul de speranțe, răsucite-n gând.

Iar mătușa ta, adică eu
Îți doresc să crești frumos
Să ai încredere în Dumnezeu
Și să te faci mare, sănătos!

VÂNTULEȚ DE PRIMĂVARĂ

I

Un vântuleț de primăvară
M-a-nsoțit într-o plimbare
Ce o fac seară de seară
Când nu-i cald și nici răcoare.

II

Și am vorbit cu el în șoaptă
După o lungă regăsire
Amintindu-i cum odată
A jurat să-mi fie mire.

III

Dar șugubăț și nestatornic
Mi-a răspuns în adieri
Cum el va rămâne veșnic
Să-mi aducă mângâieri.

IV

Am simțit cum legănarea
Unor flori de liliac
Dau fiorul și alinarea
Că în veci am să îl plac.

V

Tot așa seară de seară
Aripile îi sunt pline
Vântuleț de primăvară
Cu mirosul de zambile.

VI

Iar când dă fuga în parc
Și zglobiu îmi iese în cale
Văd în tolba lui un arc
Și săgeți de vânătoare.

VII

Eu atuncea întind brațul
Gata să-l îmbrățișez
El în aripi poartă lațul
Și mă lasă să visez.

E MULT DE ATUNCI?

(Pt doamna Stoica, pentru fiul său Emil)

I

E mult de atunci? Ce zici copilul mamei
Mie îmi pare că parcă ar fi fost ieri
Iar cursul vieții, iată, îți numără azi anii
Legând buchet cu zeci de primavera.

II

Să știi că ai venit în zodie de luptător
Tocmind destinul când să apari pe lume
Ori luna în care te-ai hotărât cu zor
Ivită în calendar; aprilie are ca nume
Când liliacul înflorește și stă în așteptare
Alături de mine, o mamă veșnic iubitoare.

„DOAMNA”

„Doamna” azi m-a vizitat
De anunțat, n-a anunțat
Și într-un fel cam deșănțat
Plecată la agățat
A trecut pe lângă mine,
E de rău sau e de bine?

Eu vă spun că n-a fost vis
De atins, nu m-a atins
Nici cu mână nici cu coasă
Dar privirea-i firoasă
Mi-a-nghețat sângele-n vine
E de rău sau e de bine
Ori agață pe oricine?

Dacă-n drumul ei n-am stat
Ce a cătat de m-a cătat
Într-o zi de primăvară
Când e așa frumos afară
Ea deloc nu obosește?
Ori oboseala îi priește?

„Doamna” e nemuritoare
Și-o cărăm toți în spinare
Poți trimite jalbe-n plus
Nimeni n-a primit răspuns
Cică așa ni se cuvine
E de rău sau e de bine?

(5 mai 2017)

ÎNȚELEPCIUNEA ÎMI DĂ TÂRÇOALE

I

Înțelepciunea îmi dă târcoale câteodată
Spunându-mi unde și când am mai greșit
Dar m-a lăsat să mă stropesc în câte o
baltă
Și după aceea, hotărâtă a venit.

II

Prezentul meu din ce în ce e mai sărac
Metraj din amintiri îmi tot revizuiesc
Să văd ce haine pot să mai îmbrac
Și dacă ele se mai potrivesc.

III

Moda retro se mai afișează uneori
Adăugând un accesoriu adecvat
Doar că prezentul meu lipsit e de flori
Și optimismul cum să-l mai îmbrac?

IV

Acum când lumea e atât de răvășită
De lucruri bune dar și mai multe rele
Să nu mă lași tu Doamne părăsită
Și fii cu mine în ceasurile grele.

(20 iunie - Rusalii)

ALINĂRI DEȘARTE

De prieteni noi, e prea târziu
iar cei vechi se împuținează
liniștea să o gălesc nu știu
și nici nu știu ce mai contează.

De întuneric îmi este teamă
dar mă ascund și de lumină
ce vise pot băga în seamă
să simt că sufletul se alină?

Natura e la fel capricioasă
făcând tandem neadecvat
cu lungă vară secetoasă
și sufletu-mi prea agitat.

LUI S. B.

Ai pus de o ceartă cu părinții
Cum pui ibricul de o cafea
Adormit îți este ochiul minții
Veni-va ziua când vei regret.

Cafeaua dacă îți dă pe foc
Mai pui apă și o înlocuiești
Dar părinții dacă ”o iau din loc”
Degeaba lacrimi folosești.

Târziu, probabil, ochiul adormit
Ce a rămas la fel încețoșat
Constată drumul prea împotmolit
Și cât de greu îți e de traversat.

COLETUL VIU

La aeroport,
coletul viu este purtat
din cărucior în cărucior
cu destinația în State
unde-i trăiește un fecior.
Pasul bătrânului
nu este încetinit
doar că la minte
din când în când
e mai nedumerit
și ca să nu încurce
nici puncte cardinale
și când se mai schimbă
nici fusele orare
feciorul i-a plătit
o însoțitoare.
La destinație
îl dă în primire
coletul viu e în garanție
Rămâne grija
pentru înapoiat
de n-o să fie până atunci
coletul expirat

(6 martie 2016)

VORBE NEONORATE

Mai crezi în rostul unor vorbe
Stabilite de noi două
Sau au fost bătăi la tobe
Iar acum te faci că plouă?

Nu era cinstit să-mi spui
Că datoria se amână
Decât vorba în cui s-o pui
Zece luni și-o săptămână?

Spune-mi ce ai realizat
Dacă mie mi-ai dat țeapă
Acuma ulcioru-i spart
Nu-l mai poți căra la apă

LANSAREA

O Anonimă își puse-n gând
Să dea deoparte anonimatul
Și scrise slove rînd cu rînd
Ca să-și găsească aliatul
Pornea la luptă, ori fugea
Acum când zarurile-s aruncate
De-i vremea bună ori e rea
Răspuns va fi în tot și în toate.

Vă rog să nu mai dați din coate
Se vede pîn-la casa mea
Chiar dacă-i ascunsă într-o vâlcea.

Așadar criticii mei, mari sau mici
Pentru asta scriu aici
Vreau și sfatul și imboldul
De la voi primesc acordul
Nu mă ascund după perdea
Sunt la prima carte a mea*
Dar v-aș întreba ceva
Vreți să fie ultima?

*Este vorba de primul volum de poezii,
„În amurg”

ÎN LUMEA MEA

(În memoria soțului meu)

În lumea mea
cumva mai știi
de poți ca să revii?
casa e pe aceeași alee
iar ușa
păstrează aceeași cheie
pe care o ai și tu
în buzunar
și atunci, de ce revii în vis
din ce în ce mai rar??
Probabil, alta este legea
ce ACOLO guvernează
dar asta, nu te deranjează?
Pe aici, erai un răzvrătit
și nu acceptai
să fii mințit
făceai mereu memorii
sperând că vei schimba ceva
ceva și în țara ta
dar află că-i la fel
și parcă mai anapoda
de cum era
pe vremea ta.

BĂNUIELI ȘI BĂNUIELI

Bacterii ucigașe
și câte alte grozăvii
se adună pătimașe
să secere copii.

Vina, unii ne tot spun
Că ar sta în alimente
Alții, că n-avem săpun
Ori medicamente.

Teamă îmi e că mă grăbesc
Să gândesc departe
Dacă alții hotărâsc
Lumea s-o desparte.

Experiențe zi de zi
Fac savanții în continuare
Întrebarea mea ar fi
Cui îi sunt folositoare?

(12-13 februarie 2016)

DESPA

I

Pe o prăjină lungă de pământ
Se întinde o casă încăpătoare
Odăi mai multe, rând la rând
Deschid ferestrele spre soare.

II

În curtea casei, multe acareturi
Cum îi stă bine la omul gospodar
Stăpâna Despa, deretică pe alocuri
Și se aprinde iute, ca iasca de amnar.

III

Sunt și trei bărbați, la fel stăpâni
Ce au în casă roluri diferite
Trei generații de oameni harnici, buni
Și toate trei se învârt unite.

IV

E socrul, soțul și Florinel, fiul lor cel drag
Ce poartă atâtea năzuințe și dragoste de
viață

Apucase, doi brazi să îi sădească în prag
Alături de a sa soție, o tânără frumoasă.

V

Nimic nu prevestea că viața-i ca un tren
Ce deraiază în gara fără de speranță
Destinul hotărâse, ca mândrul Florinel
În altă galaxie, să caute o șansă.

VI

Iar după el, plecau și bărbații
Ce n-au îngăduit ca despărțirea
Să aleagă fiul, lăsând tații
Cu tot necazul și mâhnirea.

VII

Doar Despa rămâne dreaptă, în picioare
Deși în inimă e ciuruită
De focuri mari și prea mistuitoare
Dar nu se lasă pârjolită.

1 septembrie 2017

1 DECEMBRIE

Chematu-ți-ai toți fiii mamă
Să-i strângi la piept de sărbătoare
Că ziua ta e în prag de iarnă
Dar mai persistă o rană care doare

Întinsu-ți-ai drapelul spre înălțimi
Să poți privi mai mult spre soare
Dar vai măicuță Țară, tot suspini
Nevindecată-i rana care doare

Din ochiul ce în așteptare a obosit
Se tot prelinge o lacrimă mai mare
Iar visul tău, neîmplinit
Rămâne rana care doare.

LILIACUL

I

Cine a zis că liliacul
stă ascuns în amintiri
și că movul e pe placul
doar al marilor iubiri?

II

Când parfumul lui pregnant
mi te poartă în primăvară
nici un loc nu e vacant
pentru dragostea de o seară

III

Cine a zis că liliacul
nu-ți aduce veselia
să-l iubești cât ține veacul
și să îngropi melancolia

PLUGUȘORUL

(În vizită la rude, varianta
inspirată din vechiul nostru PLUGUȘOR)

I

Aho, Aho,
Verișori si verișoare
Să vă fac și eu urare
„Dor mi-a fost de dumneavoastră,
Ca unui zid de o fereastră”
Pe Matcovschi l-am citat
Moldoveanul aliat
În simțire și gândire
Cu dorința de unire.

II

Aho, aho,
Vă dau dragilor binețe
Deabia azi la bătrânețe
Până să ajung la voi
Străbătut-am mult noroi
Pantofii încă imi poartă
Urmele ce-au fost odată
Dar să uit de cele rele

Multe ape să le spele
Și noul an să ne aducă
Sănătate, viață lungă.

Să avem cu mic cu mare
Mai mulți bani în buzunare
Ia mai mânați măi, hăi, hăi
Și sunați din zurgălăi,
„La anul și la mulți ani”!

(19 dec. 2015-Clucereasa-Iași)

VALI PRIETENĂ

(In memoriam)

M-ai dus cu vorba
că ai să citești
ale mele poezii,
le-am pregătit
dar tu nu vii

Și câteodată
dorul mă apucă
să plec la drum
spre casa ta
ca să mai bem
câte-o cafea

La interfon
apăs îndată pe buton
dar soneria
Se alertează cu un ton

E doar un ton
un ton prelung
și atunci încep să plâng

O pauză
rămâne atât de mare
ca să înțeleg
că ai plecat
spre marea ta PLIMBARE.

(09. martie 2016)

UN NOR DE PLOAIE

I

Picături de ploaie rece
Venite cam tam-nesam
Dintr-un nor ce grabnic trece
Chiar prin dreptul meu la geam.

II

Pic-pic-pic și mai la vale
Într-un clinchet zgomotos
După care o ia-n rafale
Poticnindu-se pe jos.

III

Dar cum ploaia-i trecătoare
Chiar dacă-i neprevăzută
În natură-i sărbătoare
Semn că este prețuită.

IV

În livadă-i veselie
Pomii iată înfloresc
Iar prin dealuri și câmpie
Toți bondarii se trezesc.

(11 martie 2016)

O LUME NEBUNĂ

Din dosarele existente
Ale violenței
Răzbate un iz
De dezumanizare.
Cămășile omenirii
Sunt dezbrăcate
Rând pe rând
Și sunt întrebuițate
Doar pentru paradă.
Găunoși pe dinăuntru
Nu seamănă decât
Cu o rană bandajată
Care nu reușește
Să vindece stricăciunea
Ce se împrăștie

Din ce în ce mai sufocant
Pentru că vântul violenței
Împrăștie norii gri
Ajunși la limitele răbdării.

DAMBLAUA ÎNTREBĂRILOR

Fiecare sat
are nebunul lui
iar la oraș
ce să mai vorbim
sunt mai mulți
că de aia e oraș.
Așa se face
că zilele trecute
am întâlnit unul
care nu făcea nici un rău,
avea damblaua întrebărilor
le pune în stânga
și în dreapta
și pentru că nu era mulțumit
cu răspunsurile date
alteori,
nu se sinchisea nimeni
să-i răspundă
se uita în sus, spre cer
și pune aceleași întrebări
celui de acolo
de ce Doamne, de ce?
se auzea din când în când
în nemulțumirea lui

iar oamenii, după ce treceau
de el,
se auzeau, spunând:
are dreptate nebunul,
de ce Doamne
de ce ?

CONSTATĂRI

Interiorul sufletesc
este o stare de spirit
din ce în ce mai șifonat
constată un pensionar
după ce luase
o înghesuială pe cinste

la un ghișeu autorizat
cu distribuirea pensiilor.
Partea cea mai dificilă
urma la tranșarea ei
în părți direct proporționale
cu cerințele vieții
care, din zi în zi
constată nivelul ridicat
al cheltuielilor
Și în timp ce
tot mai mulți, sunt secerăți

de o apatie plutitoare
grija celor îndrighuiți
se strecoară
cu aceleași promisiuni
făcute din 4 în 4 ani

NU MAI E TIMP

Doamne,
ce facem când pentru noi
nu mai e timp
încotro ne grăbești

dându-ne răgaz
doar pentru a pune pe răboj
regretele,
ce iată, au fost ridicate
la rang de virtute
Copiii,
ne înmânează „medaliile verbale”
pentru buna purtare
iar tu, adaugi

- pentru sacrificiu
- și durere
- și vise neîmplinite...

IDENTITATEA

Identitatea

și-a găsit-o acum

pe crucea din lemn

unde scria fără echivoc;

numele și prenumele

anul nașterii

și anul morții

restul a fost interpretativ:

- fiica lui

- soția lui

- mama lui

-bunica lui

niciodată nu a fost

ea pentru ea

nu a avut timp

până acum...

OLÿ

Sora mea e împărțită
Între două drumuri
Sora mea e răvășită
De prea multe gânduri
Gândurile vin din griji
Ce cu greu le mai cuprinzi
Ele vin ca râurile
Când au căzut ploile
Râul mic cu râul mare
Parcă s-ar face oceane
Până se usucă-n soare

Sufletul rău o mai doare
Ca balsam vindecător
Vin nepoții încetișor
Îi întind un obrăjor
Și-o mângâie cu mult zor
-„Olÿ, vrem să îți vorbim
Și să-ți spunem: „te iubim”
Dacă te mai supărăm cumva
Poți atunci a ne certa”

Și uite așa suflet curat
Repede te-ai vindecat.

(24 febr. 2016)

UN NOIEMBRIE DIN '40

Pe sănătatea mea și-a pus câte o amprență
O boală mai veche, de când eram copil
În mine lupta este permanentă
Eu bolii nu am vrut să mă închin
(Și ajutată am fost de al meu destin)

Pe atunci, un noiembrie din '40
Ne aducea cutremurul cel mare *
Și vremurile se înfiripau prea reci
Iar tata luat în marea concentrare

În vremea 'ceea abia aveam 8 zile
În dimineața tragediei ce a venit
Măicuța mea, nu și-a ieșit din fire
Cu trupul ei firav, m-a ocrotit

Dezastrul se așternuse în toată țara
Și el ne anunța alt început
La graniță în surdină anunța goarna
Că facem pact cu fiara de temut

(*Cutremurul din 1940, care a avut loc la 10-XI-1940, la orele 3 și 39' dimineața - era Duminică... La scurt timp, se declanșează Al Doilea Război Mondial)

„BABELE”

I

La început de primăvară
„Babele” își fac intrarea
Dar câte una, a câta oară
Tot mai greu găsește calea.

II

De aceea, vreau să îmbrac
Hainele de primăvară
Și de aceea, fac ce fac
Și mă uit pe geam afară.

III

Nu de alta, dar se întâmplă
Să fiu și dezamăgită.
Cine știe care „babă”
E mai rebegită.

IV

În cojoace când o vezi
E ca-n toiul iernii
Tu atunci te adaptezi
La surpriza primăverii!

(23 februarie 2016)

VERSUL

Am un vers recalcitrant
Care nu-și găsește locul
Dacă nu e cooperant
De ce vrea să-l pun pe soclu'?
Nu înțeleg, ce nu-i convine
Într-o strofă să se așeze
Mofturos este la rime
Și încearcă să trișeze.
Mă amenință atunci
Când o fi el să se nască
Să-și găsească alte voci
Unde ar vrea să poposescă
Ești nebun ? I-am dat răspunsul

Tot așa contrariat
Nu înțelegi că acesta-i mersul
Unui vers mai adecvat?

Nu te-am plimbat eu, știi bine
Când pe lunci, când pe coline
Ca să-mi cunoști stările
Și cu toate „ofurile”?
Parcă puțin rușinat
Versul meu a mai cedat
Ne-am promis ca împreună
Să rămânem, mână în mână...

DRAGĂ VASILICA

E greu să dai răspuns corect
La lunga hibernare așternută
Când glasul meu n-a fost prezent
În banca de liceu, reînnoită.

Și totuși un semnal am dat
În noaptea ce desparte niște ani
Dar mi-a răspuns robotul sacadat
Mesaj să las, cum fac atâția fani.

Ți-am zis un "La mulți ani" de ziua ta
Și cine sunt parcă ți-am spus
Sperând în gândul care m-alina
Că poate voi primi răspuns.

Tăcerea așternută mai departe
S-a-ntins cum știe ea mai bine
Și-nclin să cred că avem parte
De grija zilei care vine.

De-aceea zic tu să mă ierți
Că mai persist în vechea amintire
Dar cât aș vrea să mai stau drepti
Când catalogul-mi dă de știre.

IN MEMORIAM

(D-lui Titus Dina)

Motto: Drumul fără EA...Te duci azi la
EA

I

După ce soția ta
A plecat spre zări senine
Ai crezut că vei putea
Să parcurgi drumul cu bine.

II

Dar, în derută ai rămas
Dându-i iată, azi de știre
Că pe aici, al tău popas
Nu-ți aduce fericire.

III

Acum, să o cauți ai plecat
Să străbați vămi, toate cele
Cu biletul ce l-ai luat
Din destinul scris în stele.

(23-27 febr. 2018 Rm. Vâlcea)

CÂMPIA MEA

„Sunt bolnav de amintirea
vremii când eram copil”
(Serghei Esenin)

I

Câmpia mea ce azi ai dispărut
În lada de gunoi a vremii
Să te salvez nici n-am putut
Că și eu sunt în pragul serii.

II

Deoparte, șipotul îți era vecin
Și-ți murmura cântece de ploaie
Bunica îl îngrija pe timp senin
Când cânepa o punea să se-nmoaie.

III

Acum, câmpia tinereții mele ai dispărut
Rămasă-i o parcelă încovoiată
De pașii ce odată te-au trecut
Îmbrățișându-ți iarba înrouată.

IV

Doar gândul meu te mai păstrează
Cu greieri-trubaduri ce-și făceau loc
Cântând concerte cu emfază
Când seara ne-ntâlneam ad-hoc.

(27 febr. 2018)

*

S-a risipit pe nu știu ce nimicuri
Spălând o rufă sau ștergând un praf
Când ceva zăcea acolo în adâncuri
Descoperit târziu, e doar un epitaf

TÂNGUIRI

Măicuța mea ce mi-ai lăsat multe regrete
Înghesuite stau și puse într-un album
Le risipesc cu gândul, iute, ori pe îndelete
De atâtea ori le ard și le prefac în scrum.

Și tot de atâtea ori, ele revin învolburate
Spărgând zăgazuri, diguri, chei
Sunt ape tulburi, venite de departe
Mistuitoare flăcări ascunde în scânteii.

Iată cum descopăr, poate întâia oară
Asemănarea între focul ce arde a mea
ființă
Cu apa învolburată ce încă mă-nconjoară
Și aduce în suflet atâta suferință

(28 febr. 2018, 22 apr.2018)

SCRISOARE DESCHISĂ

I

M-ai părăsit iubite, dar nu vreau să mai
plâng
Din ceruri îmi trimiți câte un semn în vis
Mă pregătești să pot întâmpina-n amurg
Plecarea mea în stele, spre înaltul paradis.

II

Că iadul este iată, aicea pe pământ
Cu inundații, cu crime și hoții
De parcă nu mai e nimica sfânt
În lumea asta, în lumea celor vii

III

Eu, află că mă agăț cu înverșunare
De cei ce aicea cu drag mă înconjoară
Și prin hățișuri mai caut o cărare
Să-mi prelungească pașii, a nu știu
câta oară.

IV

Iar de o fi ca acolo cândva să ne-ntâlnim
Să ne rugăm de un sfânt mai sufletist
Ca împreună mână în mână iarăși să pășim
Și pentru asta, azi, mai dau un acatist.

(29 iulie 2018-Sf. Petru și Pavel)

CU PLECĂCIUNE PENTRU EA

(Lui F. I.)

I

N-ai s-o întâlnești pe drumul care merge
în zig-zag
Iară bastonul ce azi îl poartă, ajută picio-
rul obosit
Pentru că drumul drept, parcurs misionar
din prag în prag
Făcuta mult ocol în tinerețe, dar și acum
spre asfințit.

II

Că n-a fost frate sau soră, trecuți prin
suferință
Să nu simtă adierea caldă, izvor al
sufletului ei
Și ruga spusă în șoaptă, răzbate cu credință
Cum Biblia descrie, versetul lui Matei.

III

Prețul ei în lumea asta este cinstea și
onoarea

De vrei s-o cumperi, e moneda ei de
schimb
Nu încerca să rătăcești sau să greșești
cărarea
Nu vezi că fruntea îi e acoperită de un
nimb?

(19 august 2018)

CUPRINS

Prefața.....	5
Cuvânt înainte	7
Strigătul unei mame	9
În satul cu multe porți	11
Nostalgie	13
Jocul	15
Din jurnalul destăinuirilor	17
Cerbul	19
Vaccinul	21
Unde e avântul?	22
Hai anilor	24
Cine oare ?	25
Alo, șofer!	27
Grabă n-am	29
Vibrația tăcerii	30
În vizită la rude sau Tablou de familie	31
Urare cu rețetar	33
Steluța	34
Pădurea mea, Frunzoiul meu	35
Brotăcelul	36
Veste mare, de zi mare	38
Floare dragă, floare rară	39
Bine ai venit	40
Vântuleț de primăvară	41
E mult de atunci?	43
„Doamna”	44
Înțelepciunea îmi dă târcoale	46
Alinări deșarte	48

Lui S. B.	49
Coletul viu	50
Vorbe neonorate	51
Lansarea	52
În lumea mea	53
Bănuieli și bănueli	54
Despa	55
1 Decembrie.....	57
Liliacul	58
Plugușorul	59
Vali, prietenă	61
Un nor de ploaie	63
O lume nebună	65
Damblaua întrebărilor	66
Constatări	68
Nu mai e timp	69
Identitatea	70
OLȚ	71
Un noiembrie din '40.....	72
"Babele"	74
Versul	76
Dragă Vasilica	77
In memoriam	78
Câmpia mea	79
Tânguiri	81
Scrisoare deschisă	82
Cu plecăciune pentru ea	84

Filename: OK OK CARTE În satul cu porți multe 175x105 .doc
Directory: C:\Users\cic\Desktop
Template: C:\Users\cic\AppData\Roaming\Microsoft\Templates\Normal.dot
Title: SECOLUL XXI, BRÂNCUȘI
Subject:
Author: Cichi
Keywords:
Comments:
Creation Date: 12/20/2018 1:49:00 PM
Change Number: 11
Last Saved On: 1/3/2019 3:11:00 PM
Last Saved By: cic
Total Editing Time: 74 Minutes
Last Printed On: 1/3/2019 3:11:00 PM
As of Last Complete Printing
Number of Pages: 90
Number of Words: 6,989 (approx.)
Number of Characters: 34,180 (approx.)